

lem: Hvis nu denne Gjer kommer til en Slagter og siger: Her er et Dyr, jeg er bange for, at det er tuberkuløst, vil du købe det? Hvad saa? Saa gaar selvfølgelig Ansvarret over paa den, der køber Dyret, det kan ikke være andet, thi han køber det til Slagtning og det er det, han skal paage, naar den anden har opgivet det. Anderledes kan det stille sig, hvis Sælgeren har fordulgt det, hvis Dyret er i kendelig Grad angrebet, saa han har narret den anden; det er jo den Slags Ting, som forekommer i Handel og Wandel; saa kan det jo komme til at stille sig anderledes. Men jeg tror ikke, det ærede Medlem skal være bange for Bestemmelserne saaledes som de staa. Derved er Gjeren ganske vist ikke sikret, thi han kan ikke være den endelige Dommer i sin egen Sag, og det kan godt være, at Dyrslægen maa stride ind og sige: Nej, det er galt, Dyret er tuberkuløst, det maa ikke komme paa Markedet. Saa siger det ærede Medlem: Men nu i § 16, hvad betyder det, der staa, at for saa vidt Smittens Udbredelse kræver det, kunne visse Ting fordres tilintetgjorte mod Betaling af det offentlige? Der kan selvfølgelig ikke være Tale om, at det er Gjeren Skøn, det maa være det offentlige Skøn, anderledes kan det ikke være. (Afbrudelse af Bertelsen). Ja, hvilke Sygdomme det rammer, skal jeg ikke her udtale mig om; men det er jo de Sygdomme, der rammes, i hvilke det offentlige optræder. Og det er ganske sikkert, at der ikke er tænkt paa det offentlige Indstriden ved de Sygdomme, som komme ind under C. a., b. og c.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3je Valgkreds (Kjær) vilde have denne Lov gennemført og mente, at vi ikke havde faaet nogen Lov siden 1857. Ja, naar jeg undtager Materien Svinedifteritis — der have vi jo faaet en ny Lov, og at Loven af 29de December 1857 paa forfællig Maade er bleven udvidet — det er jo i Genhold til den, at Ministeren har sin Myndighed til at stride ind i Ets. ved Mund- og Næbssygen — saa er det ganske rigtigt, at nogen Hovedlov have vi ikke faaet siden 1857. Men Loven af 1857 er en udmærket god Lov, og det ærede Medlem vil jo læse den for en stor Del som optagen i denne Lov, der kun er en Udvikling af Loven af 1857. Deraf følger ikke, at jeg skulde have en anden Mening end det ærede Medlem, og selvfølgelig ønsker jeg ogsaa dette Lovforslag gennemført det vil være langt sikrere at gaa efter end den nuværende Lov; men den nuværende Lov er i Virkeligheden ganske god, medens den naturligtvis kan

trænge til nogen Supplering. Det ærede Medlem er saa begærlig efter fuld Erstatning overalt og siger: Det skal ikke gaa ud over den enkelte, men det skal gaa ud over alle og det hele. Ja, den Betragtning er jo ikke ukendt, og den har ogsaa noget paa sig, men den er dog ikke den eneste rigtige eller berettigede. Der er nemlig noget overmaade farligt ved at sige: Du skal ikke bryde dig noget videre om det; naar Dyret bliver sygt, og der sker Skade, betaler det offentlige dig fuldtud. Det er et farligt Princip og et Princip, som Lovgivningen ikke bør vedkende sig; der skal ogsaa være nogen Risiko for den enkelte, thi hvis der ikke er det, mister han al Spore til Forsigtighed og kommer let til at handle lettsindig. Det ærede Medlem ved godt, at man ikke nu til Dags tager det saa nøje eller i hvert Tilfælde ikke har gjort det ved Køb og Salg af Dyr, som man ikke ansaa for videre hundt eller heldige, og som man havde Mistanke til; det kan godt gaa, tænker man. Hvis man tager al Spore og alt Ansvar fra de paagældende Kreaturejere og siger: Stol paa det offentlige, vil det ikke være nogen heldig Fremgangsmaade. Derfor hævder jeg vedblivende med Lovforslaget, at vedkommende Creaturejer skal have sin Risiko, sit Ansvar og bære sin Del af Tabet. At det offentlige skal give Erstatning inden for en passende Grænse, ere vi ganske enige om i Principet; om vi kunne enes om Taksterne, er et andet Spørgsmaal, det er et af de saa Punkter i dette Lovforslag, hvorom der hidtil har været Uenighed. Det maa ikke glemmes, at Lovforslaget har været drøftet paa Rigsdagen, ikke blot i Fjor, men i en Række af Aar, Landstinget har endelig vedtaget det endogsaa et Par Gange, dette Ting har afgivet Betænkning og har haft Sagen til anden Behandling, og man var ikke saa meget langt fra at enes om det. Det er egentlig kun saa Punkter, der hidtil have ligget Udvalget og Ministeren imellem, om disse Punkter nu skulle forøges eller formindkes, det kommer an paa, hvorledes Stillingen maatte være i dette Øjeblik.

Kjær: Jeg kan berolige den ærede Minister med, at det ingenlunde var min Mening, at det skulde blive en Lov, der skulde komme til at virke paa den Maade, den ærede Minister udtalte. Jeg er enig med den ærede Minister i, at Folk skulle ikke have Lov til at gaa frem paa den Maade, at de stille sig saaledes lige over for indtrædende Tilfælde, at de tænke, at man kan dog altid gaa den Vej at saa